ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ BARRY PAIN

ΖΙΡΟ

Ὁ Ζιρὸ ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος γκρίζος σκύλος, μὲ κατσαρὸ μαλλὶ καὶ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια. Τὸν εἶχα ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα γυμναστὴ σκύλλων ποὺ γύριζε μαζὶ μ' ἕνα ἱπποδρόμιο, τὸ ὁποῖο ἔκανε τὴν περιοδεία τῆς Νοτίου Οὐαλλίας. Πᾶν ἀπὸ τότε καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρόνια. Ὁ Ζιρὸ ἦταν ἥσυχος σκύλος, φρόνιμος καὶ πιστός. Μ' ἀγαποῦσε τόσο, ὅσο δὲ μ' εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ ἄλλο σκυλί. Καὶ γι' αὐτό, ὅπου σχεδὸν κι' ἂν πήγαινα, τὸν ἄφινα νἄρχεται μαζί μου. Κακοσυνήθεισε ἔτσι ὁ Ζιρό. Αὐτὸ ὅμως μοῦ βγῆκε σε καλό.

Μιὰ φορὰ τὸ σκυλὶ αὐτὸ μοῦσωσε τὴ ζωή.

Αὐτό, θα μοῦ πῆτε ἴσως, δὲν εἶνε τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ ἢ σπάνιο. Πολλὰ σκυλιὰ ἔχουνε σώσει τὸν κύριό τους ἀπὸ διαφόρους κινδύνους κι' ἀπὸ βέβαιο θάνατο ἀκόμα. Ναί, μὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη ἐμένα εἶνε ἄλλο. Ἄλλα σκυλιὰ ἔχουνε σώσει τὸν κύριό τους ἀπὸ κινδύνους φανερούς. Τὸ δικό μου ὅμως ἔκανε ἐντελῶς διαφορετικὸ πρᾶμμα. Προαισθάνθηκε τὸν κίνδυνο, ἕναν κίνδυνο ποὺ οὔτε ἐγὼ οὔτε κανένας ἄλλος μποροῦσε ποτὲ νὰ τὸν ὑποπτευθῆ.

Εἶνε μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ.

Αὐτὰ ποὺ θ' ἀκοῦστε μοῦ συνέβησαν στὰ 1914, τὶς παραμονὲς ἀκριβῶς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολεμου. Ἔμενα τότε σὲ μιὰ ἀπόκεντρη συνοικία τοῦ Λονδίνου, στὸ μικρὸ διαμέρισμα ἑνὸς ἰσογείου.

Ἔτυχε ὅμως τὴν ἐποχὴ αὐτὴ νὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ πάω γιὰ μερικὲς μέρες στὸ Λίβερπουλ, ὅπου εἶχα κἄτι ὑποθέσεις ἐκκρεμεῖς, τὶς ὁποῖες ἔπρεπε νὰ φροντίσω νὰ τελειώσω.

Σᾶς εἶπα ὅτι ὁ Ζιρὸ συνείθιζε νἄρχεται πάντα μαζί μου, ὅπου κι' ἂν πήγαινα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἐπειδὴ θὰ πήγαινα μακρυὰ καὶ θἄλειπα ἴσως καιρό, σκέφτηκα πὼς θἄτανε καλύτερα νὰ τὸν ἀφήσω στὸ σπίτι.

Ὅταν ὅμως ἦρθε καὶ στάθηκε στὴν πόρτα ταὐτοκίνητο ποὔχα παραγγείλει γιὰ νὰ μὲ πάῃ στὸ σταθμό, καὶ ὁ Ζιρὸ κατάλαβε πὼς θἄφευγα, χωρὶς νὰ τὸν πάρω μαζί μου, ἄρχισε νὰ κάνῃ φασαρία.

Ἐχάλασε τὸν κοσμο. Τὸ ἥσυχο, φρόνιμο καὶ ὑπάκουο αὐτὸ σκυλὶ εἶχε καταντήσει ἀγνώριστο.

Τὸν λυπήθηκα τότε καὶ σκέφτηκα νὰ τὸν πάρω μαζί μου. Τὸ μετάνοιωσα ὅμως πάλι, κι' ἀποφάσισα νὰ τὸν ἀφήσω.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ζιρὸ τριγύριζε γύρω μου καὶ οὔρλιαζε λυπητερά.

Τὴν ὥρα ποὖβγαινα ἀπ' τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπῶ στ' αὐτοκίνητο, χρειάστηκα νὰ βάλω τὸν ὑπηρέτη μου νὰ τὸν βαστάξῃ.

Καθὼς ὅμως τ' αὐτοκίνητο ἔκινοῦσε, εἶδα τὸ Ζιρὸ νὰ κάνῃ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ὑπηρέτη μου καὶ νὰ μὲ προφτάσῃ. Ὁ ὑπηρέτης μου ὅμως τὸν βαστοῦσε καλὰ κι' ὁ Ζιρὸ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Ὅταν ὅμως κατάλαβε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια του, ὁ Ζιρὸ, ἔκανε κάτι ποὺ μ' ἔξέπληξε, ποὺ δὲν περίμενα ποτὲ ἀπὸ ἕνα ἥσυχο σκυλὶ σἂν κι' αὐτό. Γύρισε ξαφνικά, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι καὶ δάγκωσε τὸν ὑπηρέτη μου στὸ πόδι. Ὁ ὑπηρέτης χαλάρωσε τότε τὸ σφίξιμο κι' ὁ σκύλλος τοῦ ξέφυγε. Ἀπ' τὸ πισινὸ παραθυράκι τοῦ αὐτοκινήτου, τὸν εἶδα νὰ τρέχῃ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του γιὰ νὰ προφτάσῃ τὸ αὐτοκίνητο. Ἔτρεχε ὅπως δὲν τὸν εἶχα δῆ ποτὲ νὰ τρέχῃ. Ἔτρεχε γρηγορώτερα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, κι' ὅσο πήγαινε καὶ μᾶς πλησίαζε ὁλοένα. Κι' ἂν δὲν ἔλεγα τοῦ σωφὲρ νὰ τρέξῃ περισσότερο, σίγουρα θἀρχόταν ὥς τὸ σταθμό, καὶ τότε θἄμουν ἀναγκασμένος νὰ τὸν πάρω μαζί μου. Ὁ σωφὲρ ὅμως ἀνέπτυξε μεγάλη ταχύτητα, κι' ὁ Ζιρὸ ἔμεινε πίσω. Μέσα στὴ σκόνη τοῦ δρόμου ποὺ σήκωνε πίσω του τ' αὐτοκίνητο, εἶδα τὸ Ζιρὸ νὰ τρέχῃ ὁλοένα, λαχανιασμένος, ἐξαντλημένος. Κι' ὅσο προχωρούσαμε, ἔβλεπα τὴν ἀπόστασί μας νὰ μεγαλώνῃ, ὥσπου τέλος, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου τὸν ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ δὲν τὸν ἐαναεῖδα πειά.

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς δὲν ἀπεῖχε ἀπὸ τὸ σπίτι μου πάνω ἀπὸ δυὸ μίλλια, κι' ἔτσι σὲ δέκα λεπτὰ ἤμουν ἐκεῖ. Τὸ τραῖνο δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα γιατὶ ἤτανε νωρίς. Θἀρχότανε σ'ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Κάθισα λοιπὸν στὸ σταθμὸ καὶ περίμενα.

Ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ καθόμουνα εἶδα, ἀπό μακρυά, ἕνα σκυλὶ νἄρχεται τρέχοντας κατὰ τὸ σταθμό.

Στὴν ἀρχὴ δὲ σκέφτηκα ποτὲ πῶς μποροῦσε νἄναι ὁ Ζιρὸ. Σὲ λίγο ὅμως εἶδα πὼς ἦταν αὐτός. Ἔτρεχε ἴσια κατὰ τὸ σταθμό. καὶ σ' ἕνα λεπτὸ ἦτανεμέσα. Κούτταξε γύρω. Ὅταν μὲ εἶδε, ἔτρεξε κοντάμου, κουνώντας τὴν οὐρὰ του μὲ χαρά. Ἤτανε σκονισμένος καὶ λαχανιασμένος. Ἡ γλῶσσα του κρεμόταν ἔξω. Μ' ὅλ' αὐτά, φαινόταν εὐχαριστημένος. Ἐγὼ τὸν ἐμάλωσα καὶ προσπάθησα νὰ τὸν διώξω ἀπὸ κοντά μου. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ. Ἤγε καὶ ξαπλώθηκε νὰ ξεκουραστῆ κάτω ἀπ' τὸ κάθισμα ποὺ καθόμουνα. Κι' ἔτσι ἀποφάσισα— τί νὰ κάνω ; νὰ τὸν ἀφήσω νἀρθῆ μαζί μου.

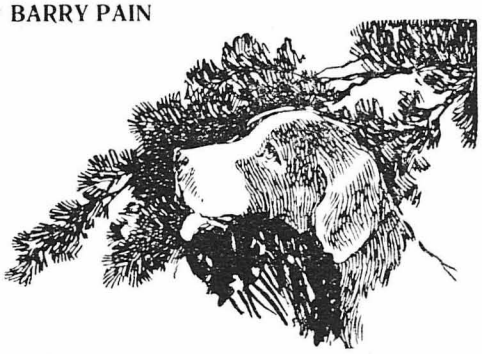

Περιμένοντας νἄρθῆ τὸ τραῖνο σκεφτόμουν τὴν διαγωγὴ τοῦ Ζιρὸ καὶ ἀπορροῦσα. Γιατὶ ἔκανε ἔτσι γιὰ νἀρθῆ μαζί μου αὐτὴ τὴ φορά : Καὶ πῶς τὰ κατάφερε καὶ μὲ βρῆκε ; Πῶς ἦρθε κατ' εὐθεῖαν στὸ σταθμό ; Ποῦ ἤξερε πῶς θὰ πήγαινα ἐκεῖ ; Σίγουρα κάποιο ἄγνωστο καὶ μυστηριῶδες ἔνστικτο τὸν ὁδηγοῦσε...

Αὐτὰ σκεφτόμουνα, ὅταν ἔξαφνα, ἄκουσα ἕνα μακρυὸ σφύριγμα καὶ κατάλαβα πὼς τὸ τραῖνο δὲν ἀπεῖχε καὶ πολύ. Πράγματι, σὲ λίγο ἡ ἀμαξοστοιχία σταμάτησε μπρός μου. Σηκώθηκα κι' ἑτοιμάστηκα νὰ μπῶ σ' ἕνα βαγόνι, ποὺ ἔτυχε, θυμᾶμαι, νἄνε τὸ προτελευταῖο. Κρατοῦσα τὸ εἰσιτήριό μου στὸ χέρι. Ὁ Ζιρὸ μ' ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω.

Τότε, ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ποὺ πατοῦσα τὸ πόδι μου στὸ βαγόνι, ὁ Ζιρὸ μοῦ ἄρπαξε τὸ εἰσιτήριο ἀπ' τὸ χέρι κι' ἔφυγε τρέχοντας. Τὸν φώναξα, τὸν ξαναφώναξα, τίποτα ! Κρατοῦσε τὸ εἰσιτήριό μου στὸ στόμα του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ τὸν πλησιάσω καὶ νὰ τοῦ τὸ πάρω... Ἔτρεχε ἀπὸ δῶ, ἔτρεχε ἀπὸ κεῖ, κι' ἔκανε χίλια-δυὸ τσαλίμια γιὰ νὰ μὴν τοῦ πάρω τὸ εἰσιτήριο.

Σὲ δυὸ λεπτά, τὸ τραῖνο σφύριξε κι' ἔφυγε. Κι' ἐγώ, ἐξ αἰτίας τοῦ Ζιρό, τὄχασα...

Μόλις ἔφυγε τὸ τραῖνο, ὁ σκύλλος μου ἡσύχασε. Ἤρθε, κάθισε κοντά μου, καὶ τότε μ' ἄφισε πρόθυμα νὰ τοῦ πάρω τὸ εἰσιτήριο ἀπ' τὸ στόμα του.

Ἔτσι μ' ἀνάγκασε νὰ περιμένω τὸ ἄλλο τραῖνο, ποὺ θὰ περνοῦσε σὲ δυὸ ὧρες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῶν δυὸ ὡρῶν, ὁ Ζιρὸ καθόταν ἡσυχος δίπλα μου. Ἐγὼ ὅμως γιὰ νὰ μὴ μοῦ κάνῃ πάλι τὰ ἴδια, ἔβαλα τὸ εἰσιτήριο στὴν τσέπη μου. Ὅταν ἦρθε τὸ τραῖνο, ὁ Ζιρὸ, ἡσυχος ὅπως πάντα, δὲν ἔδειξε κανένα σημεῖον ἀνησυχίας. Ἀπεναντίας, ἥσυχα-ἡσυχα, μπῆκε μαζί μου σ' ἕνα βαγόνι καὶ ξαπλώθηκε στὰ πόδια μου.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ ὅμως ποὺ φτάσαμε, σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξις μᾶς περίμενε. Ἕνας ὑπάλληλος τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταιρείας μπῆκε στὸ βαγόνι καὶ μᾶς γνωστοποίησε ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία μας θὰ καθυστεροῦσε τοὐλάχιστο δυὸ ὧρες, ἐξ αἰτίας ἑνὸς τραγικοῦ δυστυχήματος ποὺ συνέβη, πρὸ ὀλίγου μόλις, στὸ προηγούμενο τραῖνο...

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ μιὰ μεγάλη γέφυρα, ἀπάνω ἀπὸ 'να ποτάμι, ἡ ἀμαξοστοιχία αὐτὴ εἶχε ἐκτροχιασθεῖ. Ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες τῶν πρώτων βαγονιῶν κανένας δὲν ἔπαθε τίποτα. Τὰ δυὸ τελευταῖα ὅμως βαγόνια εἴχανε πέσει στὸ ποτάμι, εἴχαν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ οἱ ἐπιβάτες, δεκατέσσερες, εἴχανε πνιγεῖ...

Κύτταξα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὸ σκύλλο μου τὸ Ζιρό. Τὰ μεγάλα κι' ἐκφραστικὰ του μάτια, μὲ κυττάζανε μ' ἕνα βλέμμα ἀπαθὲς καὶ ἀδιάφορο... Κι' ὅμως μοῦχε σώσει τὴ ζωή...

Τότε πειὰ κατάλαβα γιατὶ ἔκανε ἔτσι ὅταν μὲ εἶδε νὰ ἑτοιμάζωμαι γιὰ νὰ φύγω. Φαίνεται ὅτι ἤξερε, καταλάβαινε, αἰσθανόταν κἄτι...Κἄποια ἄγνωστη καὶ μυστηριώδης δύναμις τὸν ὁδηγοῦσε...

Γιατί ἂν τὴν ὥρα ποὺ πήγαινα νὰ μπῶ στὸ βαγόνι, δὲν μ' ἄρπαζε αὐτὸς ἀπ' τὸ χέρι τὸ εἰσιτήριο, δὲ θἄμουνα τώρα ζωντανός...

Μπαρρὺ Πάϊν

ΧΡΙΣΤΟΣ.... ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΛΟΓΟΣ !...

Σὲ κάποιο σαλόνι, συζητοῦσαν τελευταίως γιὰ ἕναν ἀποίγνωστο ξένο γιατρό, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φιγουράρει στὶς σελίδες τῶν διαφημίσεων ὅλων τῶν ἐφημερίδων τοῦ κόσμου, καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει ἐφεύρει κἄτι χάπια ποὺ θεραπεύουν... ὅλες τὶς ἀρρώστειες.

— Ἄς εἶνε, εἶπε κἄποια θαυμάστριά του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε σωστὸς Ἰησοῦς Χριστός !..

Μὲ τὴν διαφορά, προσέθεσεν ἕνας γιατρὸς ποὺ παρευρίσκετο στὴ συζήτηση, ὅτι, ὕστερ' ἀπὸ κάθε θαῦμα του... παρουσιάζει τὸν λογαριασμό !..